
DICHTERBIJ

Afspraak

Paul Hemels

“Duivels, jullie zijn allemaal duivels! Ik heb jullie wel dóór... Ga wég!”

De verwarde man trapt hard tegen de stoel en de tafel. Het spaarzame meubilair in de kille politiecel is bestand tegen zoveel agressie.

De ruit van de haldeur in het flatgebouw niét... Zelfs de verdraagzaamheid van goede burens is niet eindeloos.

Enkele uren geleden werd hij met harde hand uit zijn appartement gezet: “Ga buiten maar herrie maken...” Een buurvrouw belde de politie, en vertelde dat het zo echt niet meer langer ging met Sjors.

De dienstdoende agent laat mij het bruin kartonnen doosje met zijn bezittingen zien. Een broekriem, enkele losse munten, een aansteker en een half pakje tabak. En twee smoezelige, opgevouwen velletjes papier: een kopie van de rechtelijke machtiging en een brief van zijn behandelaar.

De rechtelijke machtiging is gedateerd op 27 januari, en vertelt dat hij ‘een gevaar voor zichzelf en anderen is, en dat het gevaar niet anders is af te wenden dan door plaatsing in een klinische setting.’ In de brief, gedateerd op 7 april, wordt Sjors uitgenodigd voor een gesprek met een sociaal psychiatrisch verpleegkundige: “U wordt verwacht op 29 mei om 11.30 uur. Zonder tegenbericht reken ik op uw komst.”

De vele mutaties die op de grijze 14inch-monitor van de agent verschijnen, werpen nog méér licht op de historie. Excessief alcohol- en cocaïnemisbruik, veelvuldig geluidsoverlast, talloze aanhoudingen in verband met verwardheid en dreigend gedrag.

Navraag bij de in de papieren genoemde ggz-instelling maakt het beeld compleet:

Sjors is afkomstig uit een gezin met vier kinderen, reeds jarenlang bekend met schizofrenie - evenals twee broers.

Antisociale persoonlijkheidskenmerken, middelenafhankelijkheid, tijdens psychotische decompensaties vaak paranoïde en agressief. Verscheidene opnames. Geen medicatie.

Eind maart is hij ontslagen uit de kliniek: ‘proefverlofconstructie’. Of - nóg mooier: ‘paraplu-r.m.’. Naar huis mét rechtelijke machtiging.

Afgelopen weken heeft hij regelmatig geprobeerd om zijn behandelaar te bereiken, deze was echter steeds afwezig.

Ik vraag mij af waarom iemand die ziek is - en zelfs een rechtelijke machtiging heeft - , zó lang moet wachten voordat hij bij de g.g.z. terecht kan. Ik probeer te begrijpen waarom niemand de moeite heeft genomen om Sjors te bezoeken. Ik wil weten waarom het zo vaak misloopt... Soms is het verhelderend om dilemma’s voor te leggen aan leden van een andere beroepsgroep.

“Tsja..., waarom, waarom..?” zegt de agent enigszins bedachtzaam, “dat lijkt me nogal duidelijk..., zo’n man zet een hele kliniek op z’n kop!”

“Zo is dat”, bevestigt zijn collega, “en ik zou hem óók niet iedere week hoeven zien...”

“En daarbij”, voegt een derde toe, “je kunt er toch niets mee beginnen...”

Het gedachtegoed van de politie en de geestelijke gezondheidszorg vertoont soms opvallend veel overeenkomsten.

Als de ambulance nét voor middernacht vertrekt om Sjors naar de kliniek te brengen, realiseer ik me dat het vandaag 28 mei is. Over enkele minuten is het 29 mei.

Sjors zal niet op zijn afspraak verschijnen.   nalatig is geweest.
Morgen zal ergens in Nederland een
collega zich afvragen of hij misschien   Hoop ik.